

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19.12.1996, sp. zn. 12 To 634/96, ECLI:CZ:KSHK:1996:12.TO.634.1996.1

Číslo: 7/1999

Právní věta: I. Jednání pachatele záležící v tom, že předložil úřednici na poštovním úřadě padělaný průkaz pracovníka Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra, který si sám zhotovil, a vydával se za pracovníka tohoto úřadu s tím, že je pověřen provedením kontroly zabezpečovacího systému pošty, jenž si také nechal předvést, naplňuje znaky trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a znaky trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., přičemž tento trestný čin je spáchán ke škodě obou uvedených úřadů.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 19.12.1996

Spisová značka: 12 To 634/96

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poškození cizích práv

Předpisy: 140/1961 Sb. § 176 140/1961 Sb. § 209 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud zamítl odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 13. 11. 1996 sp. zn. 3 T 116/96.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 13. 11. 1996 sp. zn. 3 T 116/96 byl obžalovaný uznán vinným přípravou k trestnému činu loupeže podle § 7 odst. 1, § 234 odst. 1 tr. zák., trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., za které mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou a trest propadnutí věcí.

Podle citovaného rozsudku se obžalovaný přípravy trestného činu loupeže dopustil tím, že dne 22. 3. 1996 čekal v O. před poštovním úřadem na návrat úřednice, vybaven taškou s párem rukavic, paralyzačním sprejem, vzduchovou pistolí, silonovým pláštěm, atrapou ručního granátu a deskami s různými písemnostmi, v úmyslu zmocnit se násilím finanční hotovosti asi 33 000 Kč nacházející se na

poště, když se předchozího dne vybaven falešným průkazem pracovníka Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra a vydává se za tohoto pracovníka pověřeného provedením kontroly seznámil se situací na poště, zejména se zabezpečovacím zařízením, avšak pro zásah policie byl dne 22. 3. 1996 ještě před poštovním úřadem zadržen.

Trestných činů padělání a pozměňování veřejné listiny a dále poškozování cizích práv se dopustil tím, že dne 21. 3. 1996 v O. předložil poštovní úřednici A. B. na poštovním úřadě průkaz pracovníka Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra na jméno J. N., který si sám zhotovil, a vydával se za pracovníka tohoto úřadu s tím, že je pověřen provedením kontroly zabezpečovacího systému pošty, který si nechal předvést, a nechal si od H. B. Podepsat jím vyhotovené prohlášení se záhlavím Ministerstva vnitra o nepodání informací o pracovníku úřadu J. N.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas odvolání, jímž napadl všechny výroky rozsudku. Namítl, že ani po doplnění dokazování ve smyslu pokynů zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 8. 1996 sp. zn. 12 To 396/96 nebyly odstraněny pochybnosti o správnosti soudem prvního stupně použité právní kvalifikace za vinu kladeného jednání jako přípravy k trestnému činu loupeže podle § 7 odst. 1, § 234 odst. 1 tr. zák., a dále trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. Tak, jako v průběhu celého trestního řízení, v odvolání a dalších svých přípisech adresovaných soudu, které podal proti prvnímu odsuzujícímu rozsudku ze dne 26. 6. 1996 sp. zn. 3 T 116/96, namítá, že proti poštovní úřednici neměl v úmyslu použití násilí nebo hrozby násilí pomocí věcí, které v den jeho zadržení byly u něho zajištěny. Rozhovorem na téma bezpečnostního zabezpečení pošty, organizovaného zločinu a falešných peněz chtěl pouze vzbudit důvěru této zaměstnankyně, které by pak využil k získání peněz podvodem, jejím uvedením v omyl o tom, že jako pracovník ve spise uváděného úřadu je oprávněn "falešné peníze" vyřadit a proti potvrzení je odvézt. Znovu v odvolání vysvětluje, kdy a jak jednotlivé u něho zajištěné věci získal a k čemu mu sloužily, a pokud soud prvního stupně přes jeho neměnnou obhajobu znovu uzavřel, že si je připravil a přinesl k jejich použití, zastrašení svědkyně A. B., pak jde o pouhé dohady a domněnky soudu, jak by se zachoval v případě, kdyby nedošlo k jeho zadržení policií. Tyto domněnky jsou pak důkazně nepodložené a neprokázané. Nadále je přesvědčen, že jeho posuzované jednání vůči svědkyni A. B. by mohlo být kvalifikováno nejvýše jako trestný čin krádeže ve stadiu přípravy (kterou však zákon v případě trestného činu podle § 247 tr. zák. vzhledem k očekávanému prospěchu vylučuje), event. pokusem trestného činu krádeže nebo podvodu. Pokud dále jde o posouzení jeho jednání uvedeného v rozsudku jako trestného činu poškozování cizích práv, setrvává na svých již dříve uplatněných odvolacích námitkách, že "vážnou újmu" na právech jinému, tj. Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra, svým jednáním nezpůsobil. Navrhl proto, aby byl uznán vinným pouze trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny, případně také pokusem trestného činu krádeže a za tyto činy aby mu byl uložen výrazně mírnější trest.

Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, a shledal odvolání nedůvodným.

Soud prvního stupně doplnil dokazování ve smyslu pokynů odvolacího soudu v jeho usnesení ze dne 29. 8. 1996 sp. zn. 12 To 396/96 a jak doplňující důkazy v odůvodnění rozsudku uvedené, tak důkazy dříve již opatřené a provedené, jednotlivě i ve vzájemné souvislosti řádně posoudil a zhodnotil, a to i se zřetelem na obhajobu obžalovaného, uplatňovanou v průběhu celého trestního řízení i v nyní podaném odvolání. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně vysvětlil, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného, že u něho zajištěné věci si dne 22. 3. 1996 nepřinesl k případnému zastrašení svědkyně A. B. a k získání peněz násilím nebo pohrůžkou násilí, a své závěry o nevěrohodnosti a vyvrácení této obhajoby obžalovaného také podrobně a logicky odůvodnil.

V případě jednání obžalovaného ze dne 22. 3. 1996 vůči svědkyni A. B. je třeba zdůraznit, že příprava ve smyslu § 7 odst. 1 tr. zák. nevykazuje ještě povahu jednání, které charakterizuje skutkovou

podstatu trestného činu, k němuž směřuje, ale jen úmyslně vytváří podmínky pro jeho spáchání. Příprava vyvolává zatím jen vzdálené nebezpečí, že nastane následek, který je znakem trestného činu. Tím se liší na jedné straně od projevu úmyslu trestný čin spáchat a na straně druhé od pokusu trestného činu, kdy pachatelovo jednání pokročilo dále než příprava a bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu.

Jednání obžalovaného uvedené v napadeném rozsudku nelze kvalifikovat jako činnost mající povahu krádeže, eventuálně podvodu, neboť obžalovaný v uvedeném skutku popsaným jednáním (s přihlédnutím k tomu, jakými věcmi byl vybaven) připravoval trestný čin počínáním, při němž úmysl (minimálně pro jednu z alternativ možného vývoje skutkového děje) zahrnoval všechny skutečnosti tvořící znaky tohoto konkrétního způsobu přípravy, o němž se jedná. Současně tak bylo v úmyslu zahrnuto i zaměření přípravy ke spáchání individuálně určitého trestného činu, a to trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák.

V těchto souvislostech je třeba připomenout, a to s poukazem na výsledky provedeného dokazování, že obžalovaný dne 21. 3. 1996 obhlédl místo činu, zabezpečovací zařízení pošty a snažil se vyvolat, a na určitou dobu také vyvolal, přesvědčení svědkyně A. B., že na poštu se dostavil z důvodů, které jí předestřel a dokládal padělanými doklady a písemnostmi, a to jako pověřený pracovník Úřadu Ministerstva vnitra v rozsudku uvedeného. V době, než byl následujícího dne zadržen policií, však nevěděl, jakým způsobem se bude vyvíjet skutkový děj jeho jednání se svědkyní právě toho dne, jak svědkyně bude reagovat na jeho žádost o "vytřídění falešných peněz", jejich vydání atd. Potencionální použití u obžalovaného zajištěných věcí, které u sebe neměl dne 21. 3. 1996, ač údajně právě těmito věcmi chtěl získat, jak se obhajoval, důvěru svědkyně, však dostatečně odůvodňuje závěr, že jeho byť alternativní záměr v rámci jím provedené přípravy již směřoval i ke spáchání trestného činu loupeže. Za tímto účelem až dne 22. 3. 1996 včetně tašky a batohu uvedené věci přinesl, zatímco předcházejícího dne se dostavil na místo jen s kufříkem, aktovkou bez vzduchové pistole, atrapy ručního granátu atd.

S odkazem na výsledky provedeného dokazování byl proto obžalovaný důvodně uznán vinným, že se jednáním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku dopustil přípravy trestného činu loupeže podle § 7 odst. 1, § 234 odst. 1 tr. zák. a dalším jednáním uvedeným v rozsudku trestných činů poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. Vyhotovení průkazu pracovníka Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra je paděláním veřejné listiny ve smyslu § 176 odst. 1 tr. zák. Jde totiž o dokument vydávaný státním orgánem, kterým se určuje určitý stav. Není důležité, že ve skutečnosti pracovníci tohoto úřadu používají při svém prokazování průkaz příslušníků Policie České republiky. Paděláním veřejné listiny ve smyslu ustanovení § 176 tr. zák. o stejnojmenném trestném činu je třeba rozumět vyhotovení nepravé listiny takové povahy, která má vyvolat dojem listiny vydané předepsaným způsobem příslušným orgánem. Přitom není rozhodující, zda obsah nepravé listiny odpovídá přesně skutečnosti. Obžalovaný takovou listinu sám zhotovil, tedy padělal, a užil jí také jako pravé.

Pokud se jedná o trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., bylo prokázáno, že obžalovaný se vydával za veřejného činitele - pracovníka Úřadu pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra. Svým jednáním zneužil právě důvěry svědkyně A. B. v tento úřad a tím od ní vylákal informace, které nejsou určeny pro veřejnost, a poškodil tak závažným způsobem poštovní úřad na jeho právech. Tím dále narušil důvěru uvedené pracovnice a případně i dalších osob, které by se o jeho jednání dozvěděly, v Úřad pro odhalování organizovaného zločinu Ministerstva vnitra. Ztížil tak práci skutečných úředníků tohoto úřadu, kteří by potom rovněž mohli být při výkonu svých oprávnění považováni za podvodníky. Tím by byla narušena možnost získávat informace, rychle a správně pracovat a odhalovat organizovaný zločin. O tom, že obžalovaný nebyl pracovníkem tohoto úřadu, nebylo pochyb, tedy uvedl někoho v omyl. Soud proto správně jeho

jednání kvalifikoval i jako trestný čin podle § 209 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. Zák.

Pochybení nebyla shledána ani ve výroku o uložených trestech. Jak z odůvodnění této části napadeného rozsudku soudem prvního stupně je zřejmé, byly vzaty v úvahu při rozhodování o trestu okolnosti v § 31 odst. 1 a § 3 odst. 4 tr. zák. uvedené, jak jednotlivě je na ně soudem prvního stupně poukazováno. Těmto okolnostem odpovídá jak výše trestu odnětí svobody uloženého jako úhrnného (§ 35 odst. 1 tr. zák.), tak výrok soudu, že obžalovaný musí tento trest vykonat, aby účelu trestu ve smyslu § 23 odst. 1 tr. zák. ve vztahu jak k jeho osobě, tak k jeho okolí bylo dosaženo. Důvodně vedle trestu odnětí svobody byl uložen i trest propadnutí věcí uvedených v rozsudku, o nichž není pochybností, že patřily obžalovanému a sloužily ke spáchání trestné činnosti.

Po zjištění, že v napadeném rozsudku soud prvního stupně nepochybil, neboť i o zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody rozhodl v souladu s výsledky provedeného dokazování a zákonem, nezbylo, než podané odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnout.